

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 45/2020-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. februára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Slovenská pošta, a. s., Partizánska cesta 9, Banská Bystrica, IČO 36 631 124, zastúpenej advokátskou kanceláriou Advokáti Heinrich s. r. o., Lombardíniho 22b, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Roman Heinrich, vo veci namietaného porušenia princípu právnej istoty a spravodlivosti podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41 Cob 158/2017 z 25. októbra 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo 38/2018 z 24. októbra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Slovenská pošta, a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti Slovenská pošta, a. s., Partizánska cesta 9, Banská Bystrica, IČO 36 631 124 (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia princípu právnej istoty a spravodlivosti podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 41 Cob 158/2017 z 25. októbra 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Obdo 38/2018 z 24. októbra 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola stranou sporu v procesnom postavení žalovanej v konaní vedenom Okresným súdom Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 64 Cb 122/2015, v ktorom si žalobca [REDAKOVANÉ], správca konkurznej podstaty úpadcu [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“), proti sťažovateľke uplatnil nárok na zaplatenie sumy 466,76 € s príslušenstvom z titulu neuhradeného nájomného za užívanie nehnuteľnosti.

3. Okresný súd prvým výrokom rozsudku sp. zn. 64 Cb 122/2015 zo 7. februára 2017 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zaviazal sťažovateľku zaplatiť žalobcovi sumu 466,76 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 5. decembra 2014 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Druhým výrokom priznal žalobcovi proti sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a tretím

výrokom určil, že žalobca je povinný zaplatiť súdny poplatok za žalobu v sume 27,50 € do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

4. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu a určil, že žalobca má proti sťažovateľke právo na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Najvyšší súd napadnutým uznesením s poukazom na § 447 písm. c) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) odmietol dovolanie podané sťažovateľkou proti napadnutému rozsudku krajského súdu ako procesne neprípustné bez toho, aby skúmal správnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia, a určil, že žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta porušenie čl. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo viacerých argumentačných líniách.

7. Sťažovateľka namieta nesprávne právne posúdenie otázky platnosti podnájomnej zmluvy zo 6. augusta 2009 v znení jej dodatku z 30. septembra 2011 (ďalej aj „podnájomná zmluva“), ktorú uzatvorili sťažovateľka a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „[REDAKOVANÉ]“). Sťažovateľka v tejto argumentácii rozvíja úvahy o absolútnej neplatnosti podnájomnej zmluvy a jej zániku k 31. máju 2011. V tejto súvislosti sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že prihliadnuc na akcesorickú povahu podnájomnej zmluvy, následné uzatvorenie dodatku z 30. septembra 2011 je bez právneho významu, pretože nie je možné uzatvárať dodatok k podnájomnej zmluve, ktorá už predtým zanikla.

8. Sťažovateľka poukazuje na skutočnosti, z ktorých podľa jej názoru nepochybne vyplýva, že [REDAKOVANÉ] si bol vedomý toho, že nie je vlastníkom nehnuteľnosti, ktorá je predmetom podnájomnej zmluvy, a že vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti bola od 15. marca 2006 obchodná spoločnosť CORTE spol. s r. o. (v súčasnosti CORTE spol. s r. o. v konkurze, pozn.; ďalej aj „obchodná spoločnosť CORTE“). V tejto súvislosti

sťažovateľka tvrdí, že ak [REDACTED] má „dnes za to“, že v danej dobe bol vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, tak úmyselne zavádzal iné subjekty vrátane sťažovateľky.

9. Sťažovateľka ďalej uvádza, že po celú dobu sa ako užívateľka predmetnej nehnuteľnosti riadila údajom uvedeným v katastri nehnuteľností, na základe ktorého bola v rozhodnej dobe vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti obchodná spoločnosť CORTE, a ak bolo v konaní vedenom Okresným súdom Bánovce nad Bebravou sp. zn. 5 C 80/2011 rozsudkom z 11. septembra 2014 v spore medzi žalobcom a správcom konkurznej podstaty úpadcu CORTE spol. s r. o. v konkurze rozhodnuté, že vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti je [REDACTED], bolo jeho povinnosťou uplatňovať si proti obchodnej spoločnosti CORTE žalobou nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu, že táto prenajímala tretím osobám nehnuteľnosť, ku ktorej nemala vlastnícke právo.

10. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľka uvádza, že vždy konala v dobrej viere, platila a prejavovala vôľu platiť nájomné vrátane služieb spojených s užívaním nehnuteľnosti. V tejto súvislosti sťažovateľka považuje odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu v bodoch 22 a 23 za nesprávne, keď podľa jej názoru nie je možné, aby na jedno a to isté plnenie bola jedna osoba zaviazaná dvakrát.

11. Sťažovateľka poukazuje aj na uznesenie okresného súdu sp. zn. 1 R 8/2009 z 29. apríla 2014, ktorého obsahom bol pokyn správcovi konkurznej podstaty obchodnej spoločnosti CORTE uzavrieť nájomnú zmluvu na prenájom nehnuteľnosti, ktorú užívala sťažovateľka. Na základe uvedeného bola 12. mája 2014 uzatvorená nájomná zmluva medzi obchodnou spoločnosťou CORTE ako prenajímateľom a obchodnou spoločnosťou JFKonsulting s. r. o., A. Hlinku 1120/7, Bánovce nad Bebravou, IČO 47 420 618 (ďalej len „obchodná spoločnosť JFKonsulting s. r. o.“), na dobu neurčitú a 28. augusta 2018 bola uzatvorená medzi obchodnou spoločnosťou JFKonsulting s. r. o. a sťažovateľkou zmluva o podnájme časti priestoru v predmetnej nehnuteľnosti.

12. Sťažovateľka v tejto súvislosti uvádza, že ak existovalo právoplatné rozhodnutie súdu, a to uznesenie okresného súdu sp. zn. 1 R 8/2009 z 29. apríla 2014, ktoré je záväzné pre každého, tak oprávnenie prenajať nehnuteľnosť mala v danom čase obchodná spoločnosť CORTE, resp. obchodná spoločnosť JFKonsulting s. r. o., a nie žalobca. Sťažovateľka namieta, že okresný súd ani krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nevysporiadali so skutkovým stavom, že právoplatné rozhodnutie súdu určilo, kto má prijímať platby za nájomné, resp. služby. Rovnako sa nevysporiadali ani s právnymi závermi, že sťažovateľka si svoju povinnosť uhradiť platbu za užívanie nehnuteľnosti splnila v tom čase súdnym rozhodnutím stanovenému subjektu, čím jej povinnosť platiť zanikla.

13. Sťažovateľka namieta aj skutočnosť, že okresný súd ani krajský súd žiadnym spôsobom nereagovali na jej podstatnú argumentáciu, v zmysle ktorej žalobca nie je oprávnený na prijatie úhrady nájmu a služieb spojených s nájmom za obdobie, počas ktorého bola predmetná nehnuteľnosť zapísaná do konkurznej podstaty obchodnej spoločnosti CORTE a konkurzný súd dal právoplatným rozhodnutím pokyn, aby sa nájomné platilo v prospech správcu konkurznej podstaty obchodnej spoločnosti CORTE, a rovnako, že žalobca neuhrádzal poplatky za služby spotrebované sťažovateľkou v novembri 2014 jednotlivým dodávateľom, čím došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces a k porušeniu princípu právnej istoty.

14. Krajský súd sa podľa názoru sťažovateľky nevysporiadal ani s právnou argumentáciou zásady priority a právom správcu konkurznej podstaty obchodnej spoločnosti CORTE prijímať platby za užívanie nehnuteľnosti, ktorú mal ako prvý zapísanú v súpise konkurznej podstaty.

15. Sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že žalobcom požadovaná suma 466,76 € je celá nedôvodná a priznanie žalobného nároku v tomto rozsahu je v rozpore s právnym predpisom, v rozpore so zmluvou, ako aj v rozpore s dobrými mravmi a poctivým obchodným stykom. Túto argumentáciu ďalej v ústavnej sťažnosti podrobne rozvádza.

16. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1) Základné právo sťažovateľa Slovenská pošta, a. s., na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy SR a právo na spravodlivý súdny proces podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj na zachovanie princípu právnej istoty a spravodlivosti podľa článku 1 Ústavy SR, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 41Cob/158/2017-147, zo dňa 25.10.2017, a uznesením Najvyššieho súdu SR, č. k. 1Obdo/38/2018, zo dňa 24.10.2019, porušené bolo.

2) Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 41Cob/158/2017-147, zo dňa 25.10.2017, sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

3) Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný nahradiť sťažovateľovi Slovenská pošta, a. s. trovy právneho zastúpenia, v zmysle § 11 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004, vo výške 450,29 EUR (2 úkony á 177 EUR + 2 x paušálna náhrada á 10,62 EUR = 375,24 EUR + 20% DPH (75,05 EUR) = 450,29 EUR) na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

17. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

18. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

19. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je

s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

20. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

21. Ústavný súd podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

22. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

22.1 Podľa čl. 1 ods. 2 ústavy Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

23. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

24. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

25. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

26. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

27. Podľa § 422 ods. 1 CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

28. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v námietke nedostatku riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý žiadnym spôsobom nereagoval na podstatné argumenty sťažovateľky uvedené v jej odvolaní, a to konkrétne na námietku neplatnosti zmluvy o podnájme zo 6. augusta 2009, námietku úhrady nájomného a služieb oprávnenému subjektu v zmysle záväzného rozhodnutia konkurzného súdu, zapísanie nehnuteľnosti do majetkovej podstaty spoločnosti CORTE spol. s r. o. v konkurze, kde správca konkurznej podstaty koná na základe tzv. zásady priority, a na námietku neoprávnenosti účtovať služby spojené s nájmom, ktoré žalobca nikdy neposkytoval, čo zakladá podľa sťažovateľky porušenie čl. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.1 K namietanému porušeniu čl. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 41 Cob 158/2017 z 25. októbra 2017

29. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane vyslovil názor (zdôrazňujúc pritom závery rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská v. Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, najmä jeho body 51, 53 a 54), podľa ktorého, majú na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní je sťažovateľovi lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú

aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu (porov. napr. III. ÚS 114/2010, I. ÚS 165/2010).

30. Uvedená zásada sa premietla aj do novej právnej úpravy zákona o ústavnom súde, ktorý v poslednej vete § 124 uvádza, že ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

31. Princíp zachovania lehoty po podaní dovolania aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ako aj zákonná úprava počítajúca plynutie lehoty dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku však v každom prípade predpokladajú riadne využitie mimoriadneho opravného prostriedku. O riadnom využití mimoriadneho opravného prostriedku však nemožno hovoriť v prípade, ak je podaný neoprávnenou osobou, je podaný po lehote, je podaný bez povinného právneho zastúpenia advokátom, prípadne ak je podaný proti rozhodnutiu, proti ktorému právna úprava možnosť podať mimoriadny opravný prostriedok nepripúšťa. V opačnom prípade by totiž bola pripustená možnosť špekulatívneho predlžovania lehoty na podanie ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 91/2019).

32. O tento prípad ide aj vo veci sťažovateľky, ktorá dovolaním napadla rozsudok krajského súdu, ktorým krajský súd ako súd odvolací potvrdil rozsudok okresného súdu o peňažnom plnení v celkovej výške 466,76 € [na uplatnené príslušenstvo sa v zmysle § 422 ods. 1 písm. a) CSP neprihliada, pozn.]. Proti takémuto rozhodnutiu je však prípustnosť dovolania vylúčená na základe zásady *ratione valoris*, čo zákonodarca explicitne upravil v citovanom § 422 ods. 1 písm. a) CSP.

33. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný, nemožno prihliadať na rozhodnutie najvyššieho súdu o jeho odmietnutí v súvislosti s plynutím dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti [predtým § 53 ods. 3 zákona Národnej

rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov; teraz § 124 zákona o ústavnom súde (m. m. II. ÚS 103/09, I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, I. ÚS 209/03)]. Nepripustné dovolanie nemožno totiž z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je podmienkou podania sťažnosti na ústavnom súde podľa tohto článku ústavy, a na jeho podanie preto z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti na ústavnom súde nie je možné prihliadať (m. m. IV. ÚS 163/2018, II. ÚS 91/2019).

34. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd musí konštatovať, že sťažovateľka podala mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie) proti napadnutému rozsudku krajského súdu, hoci zákon možnosť podať tento mimoriadny opravný prostriedok proti takému rozhodnutiu nepripúšťa. Vzhľadom na to nie je možné lehotu na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona o ústavnom súde počítat' od doručenia rozhodnutia najvyššieho súdu o mimoriadnom opravnom prostriedku sťažovateľke, ale táto lehota sa počíta od nadobudnutia právoplatnosti napadnutého rozsudku krajského súdu.

35. Z obsahu ústavnej sťažnosti nevyplýva deň právoplatnosti napadnutého rozsudku krajského súdu, pretože sťažovateľka mylne orientovala svoju pozornosť na deň, keď jej bolo doručené rozhodnutie najvyššieho súdu o dovolaní. Ústavný súd však z údajov centrálného informačného systému súdov zistil, že napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 41 Cob 158/2017 z 25. októbra 2017 nadobudol právoplatnosť 24. novembra 2017. Ústavná sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súde doručená 24. januára 2020, teda celkom zjavne po uplynutí lehoty dvoch mesiacov od právoplatnosti napadnutého rozsudku krajského súdu.

36. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť, v ktorej sťažovateľka namieta porušenie čl. 1 ústavy a základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) ako podanú oneskorene.

III.2 K namietanému porušeniu čl. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo 38/2018 z 24. októbra 2019

37. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu ústavný súd uvádza, že sťažovateľka ho napáda len formálne, mechanicky paralelne popri rozsudku krajského súdu (označením uznesenia v petite návrhu), avšak vecne neuvádza žiaden dôvod, prečo by malo byť odmietnutie dovolania najvyšším súdom právne nesprávne, resp. ústavne nekonformné. Tomu korešponduje okolnosť, že najvyšší súd v ňom podrobne, logicky, zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnil, prečo vyhodnotil dovolanie sťažovateľky ako neprípustné bez posúdenia vecnej správnosti napadnutého rozsudku krajského súdu.

38. Najvyšší súd podrobne uviedol dôvody neprípustnosti podaného dovolania v bodoch 12 až 15 napadnutého uznesenia. Ústavný súd vzhľadom na uvedené nepovažuje za potrebné podrobne citovať závery najvyššieho súdu v napadnutom uznesení.

39. Ústavný súd konštatuje, že cieľom pravidiel tykajúcich sa prípustnosti dovolania je zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím, ako aj vytvárať určitý procesný filter zabraňujúci neúmernej litigačnej záťaži najvyššieho súdu v prípade, ak vec *prima facie* nedosahuje intenzitu odôvodňujúcu zásah z pozície dovolacieho súdu, a vzhľadom na ich jednoznačné vyjadrenie dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované.

40. Otázku posúdenia prípustnosti dovolania rieši zákon. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa v prípade, ak zákonné pravidlá dovolanie nepripúšťajú (*mutatis mutandis* IV. ÚS 35/02). Postup všeobecného súdu v súlade so zákonom preto nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľky.

41. Vzhľadom na už uvedené niet takej príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a označenými právami, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne umožňovala dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

42. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu